Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

16 юли 2015 година*

„Преюдициално запитване — Свободно движение на стоки — Членове 34—36 ДФЕС — Мерки с равностоен ефект — Директива 94/11/ЕО — Членове 3 и 5 — Изчерпателно хармонизиране — Забрана за възпрепятстване на пускането на пазара на обувки, които отговарят на изискванията за етикетиране по Директива 94/11 — Национално законодателство, изискващо посочване на страната на произход в етикета на стоки, които са преработени в чужбина и върху които е отбелязана италианската дума „pelle“ — Обувки, допуснати за свободно обращение“

По дело C-95/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale di Milano (Италия) с акт от 20 февруари 2014 г., постъпил в Съда на 27 февруари 2014 г., в рамките на производство по дело

Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC),

Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel)

срещу

FS Retail,

Luna Srl,

Gatsby Srl,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, A. Ó Caoimh, C. Toader (докладчик), E. Jarašiūnas и C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: E. Sharpston,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 януари 2015 г.,

* Език на производството: италиански.

като има предвид становищата, представени:

— за Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC), от G. Floridia, A. Tornato, M. Mussi, A. Fratini и G. P. Geminiani, avvocati,

— за Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), от G. Floridia, A. Tornato, M. Mussi, G. Geminiani и A. Fratini, avvocati,

— за FS Retail, от M. Sapio, avvocato,

— за Luna Srl, от A. Cattel и M. Concetti, avvocati,

— за Gatsby Srl, от A. Terenzi, avvocato,

— за чешкото правителство, от M. Smolek, в качеството на представител,

— за германското правителство, от T. Henze и J. Möller, в качеството на представители,

— за нидерландското правителство, от M. Bulterman, B. Koopman и H. Stergiou, в качеството на представители,

— за шведското правителство, от A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, K. Sparrman, L. Swedenborg, E. Karlsson и F. Sjövall, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от G. Gattinara и G. Zavvos, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 април 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 34—36 ДФЕС, членове 3—5 от Директива 94/11/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 март 1994 година относно сближаването на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите членки в областта на етикетирането на материалите, използвани в основните компоненти на обувките, предназначени за продажба на потребителите (ОВ L 100, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 14, стр. 56), и член 60 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, стр. 1, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Съюза“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между, от една страна, Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC), национално професионално сдружение, член на конфедерацията на италианската промишленост, обединяваща и представляваща най-квалифицираните оператори в дъбилния сектор, и Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Uni.co.pel), сдружение на потребителите с нестопанска цел, чиято дейност е насочена към установяване на социална солидарност, и от друга страна, FS Retail, Luna Srl и Gatsby Srl, дружества по италианското право, относно пускането в продажба в Италия на обувки, върху които не е обозначена страната на произход, а на вътрешната им стелка е посочено родовото наименование на италиански език „pelle“ (кожа) или „vera pelle“ (естествена кожа).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 По силата на член 8 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 204, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 година (ОВ L 217, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282, наричана по нататък „Директива 98/34“), държавите членки по принцип трябва незабавно да предоставят на Европейската комисия всички проекти за технически регламенти, които искат да приемат. Те предоставят на Комисията и становище за причините за необходимостта от прилагане на такъв технически регламент, когато това не е разяснено в проекта. Комисията незабавно нотифицира останалите държави членки за проекта и всички документи, които са ѝ били препратени. Държавите членки незабавно предоставят окончателния текст на техническия регламент на Комисията.

4 Съгласно член 9 от посочената директива приемането на проект за технически регламент, който е съобщен съгласно член 8, трябва да се отложи с три месеца от датата на получаване на съобщението от Комисията. Този член предвижда по-специално че споменатият период се удължава с шест месеца, ако Комисията или друга държава членка внесе подробно мнение, според което предлаганата мярка може да създаде пречки за свободното движение на стоки в рамките на вътрешния пазар. Периодът на прекъсване се удължава на дванадесет месеца, ако в рамките на три месеца от датата на получаване на съобщението Комисията обяви намерението си да предложи или приеме директива, регламент или решение по въпрос, който е предмет на уредба от проекта за технически регламент.

5 Член 24 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) е предвиждал:

„Стоките, чието производство включва участието на повече от една страна, се счита, че произхождат от страната, в която са претърпели последната си съществена, икономически обоснована обработка или преработка в оборудвано за тази цел предприятие и довела до производството на нов продукт или която представлява важен стадий за производството“.

6 Митническият кодекс на Съюза влиза в сила на 31 октомври 2013 г. и отменя Регламент № 2913/92. Член 60 от Митническия кодекс, чийто текст по същество е идентичен с текста на член 24 от Регламент № 2913/92, съгласно член 288, параграф 2 от този кодекс се прилага обаче едва от 1 май 2016 г.

7 Първо, второ, трето, пето и седмо съображение от Директива 94/11 предвиждат:

„като имат предвид, че в някои държави членки действат правни разпоредби относно етикетирането на обувките, които имат за цел да защитават и информират обществото, както и да гарантират законните интереси на промишлеността;

като имат предвид, че несъответствията между отделните разпоредби биха могли да създадат препятствия пред търговията в рамките на Общността и по този начин да се засегне функционирането на вътрешния пазар;

като имат предвид, че с цел да се избегнат проблемите, произтичащи от различните системи, следва да се дефинират много точно елементите на общата система за етикетиране на обувките;

[…]

като имат предвид, че е в интерес както на потребителите, така и на обувната промишленост да се въведе система, която намалява риска от измами чрез точно посочване на естеството на материалите, използвани в производството на основните компоненти на обувките;

[…]

като имат предвид, че хармонизирането на националното законодателство е правилният път за премахване на търговските бариери пред свободната търговия; като имат предвид, че тази цел не може да бъде постигната достатъчно добре от отделните държави членки; като имат предвид, че настоящата директива постановява само онези изисквания, които са абсолютно необходими за свободното движение на продуктите, за които се прилага,

[…]“.

8 Член 1, параграф 1, втора алинея от посочената директива гласи:

„За целите на настоящата директива, терминът „обувки“ означава всички артикули с прикачени към тях подметки, предназначени да покриват или пазят долната част на краката, включително части от тях, които се предлагат на пазара отделно, както е посочено в приложение I“.

9 Член 2 от същата директива гласи:

„1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че всички обувки, които се предлагат на пазара, отговарят на изискванията на директивата относно етикетирането, без с това да се накърняват други разпоредби на Общността в тази област.

2. В случаите, когато на пазара се предлагат обувки, които не съответстват на разпоредбите относно изискванията за етикетиране, компетентната държава членка предприема необходимите мерки в съответствие със своето национално законодателство“.

10 Съгласно член 3 от споменатата директива:

„Без да се засягат други разпоредби на Общността в тази област, държавите членки не забраняват, нито възпрепятстват пускането на пазара на обувки, които отговарят на изискванията за етикетиране съгласно настоящата директива, чрез въвеждане на нехармонизирани национални разпоредби в областта на етикетирането на някои видове обувки или на обувките въобще“.

11 Член 4 от същата директива предвижда:

„1. Етикетирането дава информация за материала, определен съгласно приложение I, който представлява най-малко 80 % от повърхността на горната част и от подплатата и стелката на обувката, и най-малко 80 % от външната част на подметката. Ако нито един от материалите не възлиза на поне 80 %, предоставя се информация за двата основни вида материали, използвани в състава на обувката.

2. Информацията трябва да бъде обозначена върху обувките. Производителят или негов упълномощен представител, установен в Общността, може да избере дали да използва пиктограми или писмени обозначения най-малко на езика или езиците, които могат да бъдат

посочени от държавата членка потребител, съгласно дефиницията и илюстрациите, дадени в приложение I. Държавите членки включват в националните си разпоредби изискването, че потребителите трябва да бъдат информирани по подходящ начин за смисъла на тези пиктограми, и гарантират, че тези разпоредби няма да създадат препятствия в търговията.

3. За целите на настоящата директива, етикетирането включва прикрепване на необходимата информация най-малко към един артикул на обувката, във всеки чифт обувки. Това може да се направи чрез отпечатване, залепване, щамповане или с използване на прикрепен етикет.

4. Етикетът трябва да се вижда ясно, да бъде здраво прикрепен и на достъпно място, а размерите на пиктограмата да бъдат достатъчно големи, за да позволяват лесно разчитане на информацията, съдържаща се в нея. Етикетът не трябва да прави възможно заблуждаване на потребителя.

5. Производителят или негов упълномощен представител, установен в Общността, отговаря за доставката на етикета и за точността на информацията, дадена в него. Ако нито производителят, нито негов упълномощен представител са установени в Общността, това задължение се вменява на лицето, което отговаря за първоначалното пласиране на обувките на пазара на Общността. Търговецът на едро има задължението да осигури подходящо етикетиране на обувките, продавани от него, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива“.

12 Съгласно член 5 от Директива 94/11:

„Ако е необходимо, към етикета може да бъде прикрепена допълнителна текстова информация, която да допълва информацията, изисквана съгласно настоящата директива. От друга страна, държавите членки не могат да забраняват или да възпрепятстват предлагането на пазара на обувки, които отговарят на изискванията на настоящата директива, в съответствие с член 3“.

Италианското право

13 Член 3, параграф 2 от Закон № 8 от 14 януари 2013 г., с който се приемат нови разпоредби по отношение на използването на италианските понятия „cuoio“, „pelle“ и „pelliccia“, както и на техни производни или синоними (GURI № 25 от 30 януари 2013 г., наричан по-нататък „Закон № 8/2103“), предвижда по-специално: „[з]абранява се продажбата или пускането на пазара по друг начин на стоки, които не са получени изключително от кожи на животни, специално обработени, така че да се запазят естествените им характеристики, и при всички положения стоки, различни от посочените в член 1, под родовите наименования „cuoio“ [кожа], „pelle“ [лицева кожа], „pelliccia“ [кожа с косъм] и техни производни и синоними, под формата на прилагателни или съществителни, дори и ако са включени като представки или наставки към други думи или под общото наименование „pellame“ [кожа], „pelletteria“ или „pellicceria“ [обработена кожа], а също и ако са преведени на езици, различни от италиански“. В етикетите на стоки, които са получени чрез преработка в чужбина и на които са отбелязани споменатите италиански наименования, задължително трябва да се посочи страна на произход на стоките.

14 Националната правна уредба установява необорима презумпция за заблуда на потребителя, ако върху пуснати в продажба стоки, в които не е вложена кожа от италиански произход, са посочени споменатите наименования на италиански език.

15 Закон № 8/2013 не провежда разграничение между стоките, които са произведени в трети страни, и тези, които са законно изработени или пуснати в продажба в държава — членка на Европейския съюз, различна от Италианската република.

16 Съгласно член 4 от същия закон при нарушение на предвидената в нормативната уредба забрана за пускане в продажба се налагат административни санкции — глоба в размер от 10 000 до 50 000 EUR и конфискуване на съответната стока.

Фактите по спора в главното производство и преюдициалните въпроси

17 На 27 септември 2013 г. UNIC и Uni.co.pel подават молба за обезпечение, с която искат от запитващата юрисдикция да приеме спешни временни мерки спрямо ответниците в главното производство.

18 По отношение на последните жалбоподателите в главното производство твърдят, че нарушили Закон № 8/2013, тъй като пуснали в продажба на италианска територия обувки, които имали на вътрешната си стелка надпис с родовото наименование на италиански език „pelle“ (кожа) или „vera pelle“ (естествена кожа), но на които никъде не била отбелязана страна на произход на стоката. По този начин те въвеждали в заблуждение съответните потребители, които поради поставения върху стоката надпис на италиански език можело погрешно да приемат, че кожата е с италиански произход. Освен това поставеният върху вътрешната подметка надпис „pelle“ или „vera pelle“ можел да подведе потребителите, че обувките като цяло, в това число и кожените им компоненти, са с италиански произход, което не отговаряло на истината.

19 Поради това жалбоподателите искат от запитващата юрисдикция да разпореди на ответниците в главното производство да не пускат повече на италианския пазар такива обувки, без да посочват страната на произход на използваната кожа. Те искат от нея и да предвиди налагане на имуществена санкция при неизпълнение на разпореждането.

20 Видно от акта за преюдициално запитване, някои от обувките, предмет на висящия пред запитващата юрисдикция спор, са произведени съгласно поставения върху външната им стелка пластмасов етикет в трети страни като Китай. При все това обаче според жалбоподателите в главното производство посоченото в етикета не съответства на изискванията на Закон № 8/2013, тъй като не се отнася специално за произхода на кожата като един от компонентите на обувките, а за произхода на обувките като цяло. При такива обстоятелства следователно поставянето на надписа „vera pelle“ върху вътрешната стелка може да подведе потребителя, че обувките са произведени в чужбина, но че са изработени с кожа с италиански произход. Напротив, за други обувки посоченият надпис би поставил под въпрос европейския или неевропейския произход на кожата.

21 Според запитващата юрисдикция, най-напред, от решение Eggers (13/78, EU:C:1978:182, т. 25) следва, че разглежданите разпоредби от Закон № 8/2013 биха могли да представляват мерки с равностоен на количествени ограничения ефект, които противоречат на правото на Съюза, тъй като презумпция за качество — основана на държавата по протичане изцяло или отчасти на производствения процес и поради това ограничаваща или поставяща в по-неблагоприятно положение производствен процес, чиито фази протичат изцяло или отчасти в други държави членки — е несъвместима с единния пазар.

22 Освен това запитващата юрисдикция иска да се установи дали правото на Съюза не допуска такава национална правна уредба само ако се отнася до кожени стоки, които са произведени чрез преработка и са законно пуснати на пазара в държави членки, или пък също и когато се отнася до кожени стоки, които са произведени чрез преработка в трети страни и все още не са законно пуснати в продажба в Съюза.

23 По-нататък, запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 3 от Закон № 8/2013, забраняващ пускането в продажба на обувки, които все пак са обозначени в съответствие с изискванията на Директива 94/11, трябва да се разглежда като налагащ несъвместимо с член 5 от споменатата директива задължение за посочване на произхода.

24 Накрая, запитващата юрисдикция иска да се установи дали Митническият кодекс на Съюза и правилото, че стока, чието производство включва участието на две или повече държави, произхожда от държавата, в която е претърпяла последната си съществена обработка или преработка, допускат разглежданата в главното производство национална правна уредба.

25 При тези условия Tribunale di Milano решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допускат ли членове [34—36 ДФЕС], при правилното им тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 — който въвежда задължение за етикетиране с посочване на държавата на произход за стоките, получени чрез преработка в други държави и обозначени с термина [на италиански език] „pelle“ — по отношение на изделия от кожа, законно обработена или пусната в продажба в други държави членки на Европейския съюз, доколкото посоченият национален закон се явява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, забранена с член 34 и необоснована съгласно член 36 ДФЕС?

2) Допускат ли членове [34—36 ДФЕС], при правилното им тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 — който въвежда задължение за етикетиране с посочване на държавата на произхода за стоки, получени чрез преработка в други държави и обозначени с термина [на италиански език] „pelle“ — по отношение на изделия от кожа, получена чрез преработка в държави, които не са членки на Съюза, които изделия все още не са законно пуснати в продажба в Съюза, доколкото посоченият национален закон се явява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, забранена съгласно член 34 ДФЕС и необоснована съгласно член 36 от Договора?

3) Допускат ли членове 3 и 5 от Директива 94/11, при правилното им тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 — който въвежда задължение за етикетиране с посочване на държавата на произхода за изделия, получени чрез преработка в други държави и обозначени с термина [на италиански език] „pelle“ — по отношение на изделия от кожа, законно обработена или пусната в продажба в други държави — членки на Съюза?

4) Допускат ли членове 3 и 5 от Директива 94/11, при правилното им тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013, който налага задължение за етикетиране с посочване на държавата на произхода за изделия от кожа, получена чрез преработка в държави, които не са членки на Съюза, които изделия все още не са законно пуснати в продажба в Съюза?

5) Допуска ли член 60 от Регламент № 952/2013, при правилното му тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 — който налага задължение за етикетиране с посочване на държавата на произхода за изделия, получени чрез преработка в други държави и обозначени с термина [на италиански език] „pelle“ — по отношение на изделия от кожа, получена чрез преработка в държави — членки на Съюза, или на изделия, които все още не са законно пуснати в продажба в Съюза?

6) Допуска ли член 60 от Регламент № 952/2013, при правилното му тълкуване, прилагането на член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 — който налага задължение за етикетиране с посочване на държавата на произхода за изделия, получени чрез преработка в други

държави и обозначени с термина на италиански език „pelle“ — по отношение на изделия от кожа, получена чрез преработка в държави, които не са членки на Съюза, които изделия все още не са законно пуснати в продажба в Съюза?“.

По преюдициалните въпроси

По Директива 98/34

26 Най-напред следва да се отбележи, че според Комисията разпоредбите от Закон № 8/2013 не са приложими, тъй като са приети, без да бъде спазен периодът на прекъсване от три месеца по член 9 от Директива 98/34.

27 Комисията твърди, че получила нотификацията за Закон № 8/2013 на 29 ноември 2012 г. и че на основание член 9, параграф 1 от Директива 98/34 посочила необходимостта от отлагане на срока за приемането му до 1 март 2013 г. В явно нарушение на тази разпоредба Закон № 8/2013 бил приет на 14 януари 2013 г. и влязъл в сила на 14 февруари 2013 г.

28 В хода на съдебното заседание UNIC и Uni.co.pel потвърждават верността на предоставената от Комисията информация и в допълнение към нея посочват, че италианските органи предприели мерки за отстраняване на допуснатото нарушение на задължителни разпоредби от Директива 98/34, като отменили Закон № 8/2013 с член 26 от Закон № 161 от 30 октомври 2014 г. В закона за отмяна се отбелязвала необходимостта от приемане на нова правна уредба в тази област до дванадесет месеца при спазване на предвидените в Директива 98/34 задължения за нотифициране на техническите регламенти.

29 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 8, параграф 1 от Директива 98/34 техническите регламенти не могат да се прилагат, ако не са нотифицирани или ако са нотифицирани, но са приети и се прилагат преди изтичането на предвидения в член 9, параграф 1 от същата директива тримесечен срок на прекъсване (вж. решения CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, т. 41, 44 и 54 и Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, т. 49).

30 Ето защо в главното производство запитващата юрисдикция следва да провери дали Закон № 8/2013 е влязъл в сила, преди да изтече предвиденият в член 9 от Директива 98/34 срок за прекъсване. Ако това е така, неспазването на срока представлява съществено процесуално нарушение, което по същество може да доведе до неприложимост на разглеждания технически регламент. В такъв случай, както посочва в точки 44—47 от заключението си генералният адвокат, член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 би бил непротивопоставим на частноправни субекти.

31 Като се има предвид обаче, че въпросите, свързани с тълкуването на правото на Съюза и поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност (решение Melki и Abdeli, C-188/10 и C-189/10, EU:C:2010:363, т. 27 и цитираната съдебна практика), на поставените от запитващата юрисдикция въпроси следва да се отговори.

По първия и третия въпрос

32 С първия и третия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 34—36 ДФЕС и членове 3 и 5 от Директива 94/11 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главното производство, забраняващо по-специално пускането в продажба на

кожени компоненти за обувки, които са с произход от други държави членки или от трети страни и които в последния случай вече са били пуснати в продажба в друга държава членка или в съответната държава членка, ако на тези стоки не е посочена тяхната страна на произход.

33 Като се има предвид, че двата разглеждани въпроса се отнасят до тълкуването както на първичното право, така и на Директива 94/11, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика всяка национална мярка в област, предмет на изчерпателно хармонизиране на равнището на Съюза, трябва да бъде оценявана с оглед на разпоредбите на тази мярка за хармонизиране, а не с оглед на тези на първичното право (решения Gysbrechts и Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, т. 33 и Комисия/Белгия, C-421/12, EU:C:2014:2064, т. 63).

34 Поради това на първо място следва да се установи дали хармонизирането, извършено с посочената директива, и по-специално с членове 3 и 5 от нея, е изчерпателно.

35 За тази цел при тълкуване на посочените разпоредби Съдът следва да вземе предвид не само техния текст, но и контекста им и целите на правната уредба, от която те са част (вж. решение Sneller, C-442/12, EU:C:2013:717, т. 21 и цитираната съдебна практика).

36 От съображения 1—3 и 7 от Директива 94/11 следва, че тази директива цели да дефинира точно елементите на общата система за етикетиране на обувките, за да се избегнат несъответствията между националните законодателства в тази област, които биха могли да създадат препятствия пред търговията в рамките на Съюза. Хармонизирането на законодателствата се счита за правилния път за премахване на търговските бариери пред свободната търговия, като тази цел не може да бъде постигната достатъчно добре от отделните държави членки.

37 Както посочва генералният адвокат в точки 58 и 59 от заключението си, тълкуването на член 1 във връзка с член 4 и приложение I към Директива 94/11 показва, че тя установява не минимални изисквания относно етикетирането на материалите, използвани в основните компоненти на обувките, а изчерпателни правила. Следователно държавите членки нямат право да приемат по-строги изисквания.

38 Макар действително съгласно член 5 от споменатата директива държавите членки да могат да позволят, „ако е необходимо, към етикета […] да бъде прикрепена допълнителна текстова информация, която да допълва информацията, изисквана съгласно настоящата директива“, така или иначе съгласно същия този член 5 държавите членки не могат „да забраняват или да възпрепятстват предлагането на пазара на обувки, които отговарят на изискванията на настоящата директива, в съответствие с член 3“.

39 Видно от буквалното тълкуване на посочените членове 3 и 5 от нея и предвид целите ѝ, Директива 94/11 хармонизира изчерпателно съдържанието на задълженията за етикетиране на материалите, използвани в основните компоненти за обувките, като изпълнението на тези задължения води до забрана за държавите членки да възпрепятстват пускането на пазара на съответните обувки.

40 С оглед на изложените съображения преценката на разглежданата в главното производство национална правна уредба относно етикетирането на кожените компоненти на обувките, които са с произход от други държави членки или вече са допуснати в свободно обращение на територията на Съюза, трябва да се направи единствено с оглед на разпоредбите от Директива 94/11, но не и на тези от първичното право.

41 По отношение, на второ място, на преценката с оглед на Директива 94/11, следва да се напомни, че мерките за свободна търговия между държавите членки като Директива 94/11 се прилагат по един и същи начин както спрямо стоки с произход от държави членки, така и спрямо стоки, идващи от трети страни, които са допуснати за свободно обращение в Съюза. В това отношение

Съдът е уточнил, че по отношение на свободното движение на стоки в рамките на Съюза стоките, които са допуснати за свободно обращение, се считат окончателно и напълно за стоки с произход от държави членки (вж. в този смисъл решение Tezi Textiel/Комисия, 59/84, EU:C:1986:102, т. 26).

42 Член 3 от тази директива предвижда, че „държавите членки не забраняват, нито възпрепятстват пускането на пазара на обувки, които отговарят на изискванията за етикетиране съгласно настоящата директива, чрез въвеждане на нехармонизирани национални разпоредби в областта на етикетирането на някои видове обувки или на обувките въобще“.

43 Съгласно член 4 от Директива 94/11 и приложение I към същата етикетирането на обувките следва да предоставя информация единствено за използваните за производството материали (кожа, импрегнирана кожа, текстилни или други материали). Тази директива следователно не предвижда задължение като това, което разглежданата в главното производство правна уредба налага, за посочване на страната на произход на кожата.

44 В това отношение следва да се напомни вече установената относно тълкуването на член 34 ДФЕС практиката на Съда, че обозначаване или маркиране на произход като разглежданото в главното производство цели да се даде възможност на потребителите да отличат местните от вносните стоки, позволявайки им по този начин да вземат предвид някои евентуални свои предубеждения по отношение на чуждестранните изделия. В рамките на единния пазар изискването за обозначаване на произхода не само затруднява продажбата в държава членка на стоки, произведени в други държави членки, но и води до забавяне на взаимното икономическо проникване, като вреди на продажбите на стоки, произведени в резултат на разделението на труда между държавите членки (вж. в този смисъл решение Комисия/Обединено кралство, 207/83, EU:C:1985:161, т. 17).

45 От отнасящата се до тази разпоредба съдебна практика следва също, че езикови изисквания като установените с разглежданата в главното производство правна уредба на държава членка възпрепятстват търговията в Съюза, тъй като стоките с произход от други държави членки трябва да бъдат различно етикетирани, което води до допълнителни разходи за опаковка (решение Colim, C-33/97, EU:C:1999:274, т. 36).

46 С оглед на изложените съображения на първия и третия въпрос следва да се отговори, че членове 3 и 5 от Директива 94/11 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главното производство, забраняващо по-специално пускането в продажба на кожени компоненти за обувки, които са с произход от други държави членки или от трети страни и които в последния случай вече са били пуснати в продажба в друга държава членка или в съответната държава членка, ако на тези стоки не е посочена тяхната страна на произход.

По втория и четвъртия въпрос

47 С втория и четвъртия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 34—36 ДФЕС и членове 3 и 5 от Директива 94/11 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство като разглежданото в главното производство, забраняващо по-специално пускането в продажба на кожени компоненти за обувки, които са с произход от трети страни и все още не са законно пуснати в продажба на територията на Съюза, ако на стоките не е отбелязана тяхната страна на произход.

48 Според посоченото от самата запитваща юрисдикция тези въпроси се отнасят до кожени компоненти за обувки, които са с произход от трети страни и все още не са допуснати за свободно обращение на територията на Съюза, в това число и на италианска територия.

49 В това отношение следва на първо място да се напомни, че съгласно член 28 ДФЕС е забранено да се налагат мита върху вноса и износа и всякакви такси с равностоен на мито ефект между държавите членки, като тази забрана се прилага както за „стоки с произход от държавите членки“, така и за „стоките, идващи от трети страни, които се намират в свободно обращение в държавите членки“.

50 Член 29 ДФЕС предвижда, че стоките, идващи от трета страна, се считат за намиращи се в свободно обращение в държава членка, ако формалностите по вноса са били изпълнени и всички мита или такси с равностоен на мито ефект, които е трябвало да бъдат платени, са били начислени в тази държава членка и ако те не са се ползвали от цялостно или частично възстановяване на такива мита или такси.

51 От прочита на акта за преюдициално запитване и на преписката по делото обаче става ясно, че разглежданите обувки са пуснати в продажба в Италия и следователно вече са допуснати за свободно обращение на територията на Съюза по смисъла на член 29 ДФЕС.

52 При това следва да се подчертае, от една страна, че по отношение на такива обувки е приложим отговорът на Съда, даден в точки 32—46 от настоящото решение.

53 От друга страна, щом като изрично се отнасят за обувки, които все още не са допуснати за свободно обращение на територията на Съюза, втори и четвърти въпрос имат хипотетичен характер.

54 В това отношение следва да се напомни, че Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или ако Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение Stark, C-293/10, EU:C:2011:355, т. 25 и цитираната съдебна практика).

55 С оглед на това следва да се констатира, че втори и четвърти въпрос са недопустими.

По пети и шести въпрос

56 С пети и шести въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 60 от Митническия кодекс на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство като разглежданото в главното производство.

57 Най-напред следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция иска от Съда да тълкува член 60 от Митническия кодекс на Съюза, но че този член влиза в сила чак на 1 май 2016 г. Поради това Съдът следва да тълкува действащия към момента на настъпване на фактите в главното производство член 24 от Регламент № 2913/92, чието съдържание по същество е идентично с това на споменатия член 60.

58 Съгласно член 24 от Регламент № 2913/92 за целите на установяване на вносните или износните мита „[с]токите, чието производство включва участието на повече от една страна, се счита, че произхождат от страната, в която са претърпели последната си съществена […] обработка или преработка“.

59 Посочената разпоредба дава общо определение на понятието за произход на стоките като необходимо средство за гарантиране на еднаквото прилагане на Общата митническа тарифа и на всички останали приети от Съюза или от държавите членки мерки за вноса или износа на стоките (вж. в този смисъл решение Gesellschaft für Überseehandel, 49/76, EU:C:1977:9, т. 5).

60 Следователно, от една страна, тази разпоредба няма отношение към съдържанието на информацията, която следва да се предостави на потребителите посредством различни компоненти на етикетирането на обувките.

61 От друга страна, както твърди Комисията, като се има предвид, че член 3, параграф 2 от Закон № 8/2013 не предвижда никакъв критерий, позволяващ да се определи произхода на стоката в зависимост от мястото на „последната [ѝ] съществена […] обработка или преработка“ по смисъла на член 24 от Регламент № 2913/92, следва да се констатира, че актът за преюдициално запитване не позволява да се установи връзка между тълкуването на посочения член 24 и разрешаването на разглеждания в главното производство спор.

62 Тъй като отговор от Съда на пети и шести въпрос не би бил от значение за разрешаването на спора в главното производство, следва да се констатира, че с оглед на посочената по-горе в точка 54 от настоящото решение съдебна практика тези въпроси са недопустими.

По съдебните разноски

63 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Членове 3 и 5 от Директива 94/11/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 март 1994 година относно сближаването на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите членки в областта на етикетирането на материалите, използвани в основните компоненти на обувките, предназначени за продажба на потребителите, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава членка като разглежданото в главното производство, забраняващо по-специално пускането в продажба на кожени компоненти за обувки, които са с произход от други държави членки или от трети страни и които в последния случай вече са били пуснати в продажба в друга държава членка или в съответната държава членка, ако на тези стоки не е посочена тяхната страна на произход.

Подписи